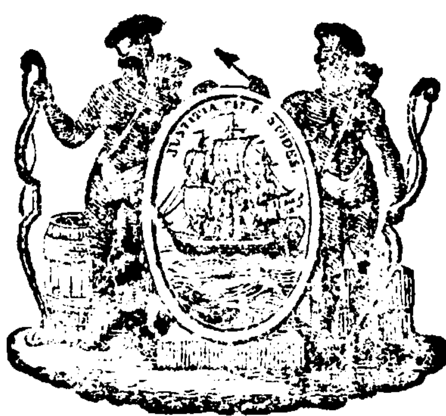
N°. 40. A°. 1834.

DINGSDAG, DEN 20sten MEI.

NIEUWE SURINAAMSCHE COURANT EN LETTERKUNDIG DAGBLAD.

Gouvernements Secretarij.

PARAMARIBO, *den* 16 *Mei* 1834.

Alzoo de navolgende personen zich bij rekeste aan den Gouverneur Generaal hebben geadresseerd, met verzoek om *Brieven van Manumissie* voor de daarin vermelden Slaven, te weten:

J. O. N. ENGELBRECHT en G. S. DE VEER, Ambtenaren provisioneel belast met het Departement der *Nieuwe Wees-, Kuratele en Onbeheerde Boedels Kamer*, als beheerende den Boedel CATRIJNTJE van BUURMA; voor de Slavin DINA; aankomende gemelde Boedel.

H.A. BUHK, in qualiteit als Executeur des Boedels G. W. KENS, voor den Slaaf HENRIJ; aankomende den boedel CHARLES STUART.

NICOLAAS HERBERT, voor den Slaaf POUL hem in eigendom toebehoorende.

CAREL STEIN, voor de Slaven LOUIS en JOHN; hem in eigendom toebehoorende.

GEORGE CHRISTIAAN HALPE, voor de Slavin ANNA; hem in eigendom toebehoorende.

JAN JOHANNES HASTER, voor de Slavin SILVIA MARIA ELISABETH HASTER, weleer toebehoord hebbende aan wijlen I. F. HASTER, als mede voor hare kinderen PAULINA HENRIETTA HEIJDMAN en ROBERT FRANÇOIS HEIJDMAN.

Zoo is het, dat de Gouverneur Generaal goedgevonden heeft, alvorens hierop te disponeren, op te roepen alle degenen, welke vermeenen mogten eenige redenen te hebben zich daartegen te verzetten, om binnen den tijd van *drie* weken, na de dagteekening dezer, van hun vermeend regt of pretentie ter Gouvernements Secretarij aanteekening te doen; zullende na verloop van dien tijd, door den Gouverneur Generaal worden gedisponeerd, als bevonden zal worden te behooren.

De Gouvernements Secretaris,
G. A. VAN DER MEE.

Gouvernements Secretarij.

PARAMARIBO, *den* 17 *Mei* 1834.

Namens Zijne Excellentie den Gouverneur Generaal der Nederlandsche West-Indische Bezittingen, wordt bij deze bekend gemaakt, dat uithoofde der thans verminderde prijs van het Meel, de zetting van het Brood gedurende de nog overige dagen van deze maand wordt bepaald als volgt:

Het BROOD van 8 Cents, moet wegen 7 Oncen.

En dat van 4 Cents 4 Oncen en 1 Lood.

Wordende alzoo alle Broodbakkers gelast, zich daarna te gedragen.

De Gouvernements Secretaris,
G. A. VAN DER MEE.

NIEUWSTIJDINGEN.

Extracten uit de Nederlandsche Dagbladen, tot en met den 18 Maart.

De *Frankf. O. P. A. Zeitung* berigt uit MÜNCHEN, dd. 8 Maart, het volgende: Heden ten 11 ure verkondigde het bulderen des geschuts het vertrek van Z. M. den Koning uit de residentie tot plegtige opening der Standen-Vergadering. Op de straten langs welke de trein reed, was eene menigte volks verzameld. Z. M. de Koning werd aan de deur van het Huis der Standen door de deputatien der Kamers, der Rijksraden en der Afgevaardigden, aan welker spits zich de beide Presidenten bevonden, op het allereerbiedigst ontvangen en ten Huize ingeleid. Kort daarop vervoegde zich Z. M. in de zaal, en opende de Standen Vergadering voor dit jaar met de volgende Aanspraak:

» *Mijne Lieven en Getrouwen, Standen des Rijks!*

» IJverig heb ik mijne moeite gegeven om met het Koningrijk Pruissen, met dat van Saksen, met het Keur Vorstendom en het Groot Hertogdom Hessen, alsook met de Thuringsche landen een tolverbond te sluiten, en zulks is gelukt. Met verblijding spreek ik daarvan, want eene bron van zegen zal dit tolverbond zijn, en hetzelve zal den de Duitschers vereenigden band vaster aansnoeren. Ik hoop dat dit tolverbond zich uitbreiden en een Handelsverdrag met de Oostenrijksche Monarchie tot stand komen zal, opdat alle mijne onderdanen een wijder uitgestrekt handelsverkeer mogen deelachtig worden.

» Eene nieuwe Kroon is mijn Geslacht toegevallen; naar Griekenlands wensch werd, door de vriendelijke bemoeijingen der drie verbonden Mogendheden, mijn geliefde zoon *Otto*, Koning van dat land. De warme deelneming mijns volks verhoogt voor mij de waarde dezer gebeurtenis. Aan Beijerens Handel en Nijverheid wordt daardoor een nieuwe vertierweg geopend.

» Het huwelijk mijner geliefde dochter met den Aarts-Groot Hertog van Hessen, heeft twee reeds bevriende Huizen nog inniger verbonden.

» Sedert den jongsten Rijksdag hebben zich op sommige plaatsen des Rijks wanordelijkheden voorgedaan, maar juist de omstandigheid dat deze zich tot zoo zeer weinigen hebben bepaald, bewijst 's Lands goede gezindheid. Ik weet diegenen mijns volks te onderscheiden, van de aanhangers der partij die zich valschelijk voor deszelfs stem uitgeeft; heerschen wil zij, al het bestaande vernietigen; zij wil de staatsregeling omverwerpen, aan welke ik gemoedelijk ben gehecht.

» Mijne Beijeren beminnen mij, zij kennen mijn streven tot hun welzijn. De voorlegging der rekening-verantwoordingen zal door mijne Ministers geschieden; zoo ook zullen zij onderscheidene wets-ontwerpen ter beraadslaging en goedstemming aan mijne Lieven en Getrouwen, de Standen des Rijks, voordragen, onder anderen ter verbetering van die welke de naturalisering van vreemdelingen, het fabrijkwezen, het gemeentewezen, enz. betreffen, waaruit mijne Lieven en Getrouwen, de Standen des Rijks zien zullen, dat door mij op hunne wenschen wordt acht geslagen. Ik koester de verwachting, dat deze Landdag zich roemvol onder allen zal onderscheiden, en deze verwachting zal niet worden te leur gesteld.”

De geheele verzameling hief bij 's Konings vertrek uit de zaal driewerf de kreet aan: *Leve de Koning!*

— Naar men verneemt heeft de hooge raad dezer stad onlangs beraadslaagd over het voorstel van de kamer van koophandel, strekkende tot het toetreden tot het pruissisch-duitsche tolstelsel, en is deze aangelegenheid daarop verwezen naar de wetgevende vergadering. Het schijnt nog onzeker te wezen, hoe deze vergadering zich omtrent dat voorstel zal verklaren; bij vele gilden bestaat nog de meening, dat het bedoelde stelsel voor hen nadeelig zal wezen, en men verwacht dus, dat de vertegenwoordigers van den stand der handwerkslieden, zich niet onvoorwaardelijk ten gunste van de toetreding tot het verbond verklaren zullen. — Het wordt meer en meer waarschijnlijk, dat Baden zich aan het bedoelde handels-verbond zal aansluiten.

— In bijzondere brieven uit Rome, 27 Februarij, schrijft men, dat aldaar, bij wijze van gerucht, gesproken werd van een plan der pausselijke regering, om het gebied van Bologna aan Toscane, en dat van Ferrara aan den hertog van Modena af te staan tegen eene schadeloosstelling in geld. Op deze wijze zoude het pausselijk bestuur in de eerste plaats gered worden uit het knellende gebrek aan geld, en tevens ontslagen raken van landstreken, welke en onoverwinnelijke

een afkeer van het bestuur aan den dag leggen, en, uit hoofde van de noodzakelijk gevorderde maatregelen om dezelve in rust en bedwang te houden, jaarlijks aan de schatkist eene zeer aanzienlijke geldsom kosten zonder het minste voordeel op te leveren. Een andere voorslag, ten einde de schulden van den Staat te vernietigen, namelijk het verkoopen van een deel der kerkelijke goederen, had zulk een tegenstand van de zijde der geestelijkheid ontmoet, dat daaraan niet te denken was. — Voorts werd te Rome ook gesproken van eene ruiling van grondgebied met Napels, namelijk van het afstaan van het afgelegene Benevento tegen een stuk van het gebied van Rieti.

De komst van den maarschalk *Bourmont* heeft te Rome veel levendigheid onder de fransche legitimisten veroorzaakt. De Paus heeft zich, in eene audientie, twee uur lang met dien krijgsman onderhouden.

— De regering van het kanton Geneve heeft eene fransche vrouw, welke [illegible] is van een revolutionair [illegible], hetwelk in de stad Geneve wordt uitgegeven, [illegible] de jongste ondernemingen tegen Savoije [illegible] ook de gelijktijdig aangevangene woelingen te Geneve zelf, dapper toegejuicht en aangespoord heeft, gelast het kanton te verlaten. — De bedoelde vrouw (mad. *Pieguenot*) weigert aan dit bevel te voldoen, en moet zich deswegens tot den franschen gezant gewend hebben.

— Men verwacht, dat de oppositie tegen het bestuur in de beijersche kamers, die eerlang hare beraadslagingen zullen openen, dit maal minder zal wezen dan te voren. Eenige leden, welke tot die partij behooren, kunnen thans geen deel aan de beraadslagingen nemen, omdat zij wegens staatkundige aangelegenheden, in regten betrokken zijn. Men verwacht, dat de regering de zitting (welke anderzins zeer gerekt plegt te worden door de gewoonte der sprekers om zeer veel en wijdloopig het woord te voeren) zoo kort mogelijk te doen duren.

Te Neustadt, in Rijn-Beijeren, zullen troepen bij de burgers worden ingekwartierd, omdat zij de personen, die onlangs eene militaire eskorte met steenen geworpen hebben, niet aan de overheid aanwijzen.

— Alhier is eene bende valsche munters ontdekt, welke, naar men zegt, ook in naburige Staten, als onder andere in Nassau, takken heeft. Vijf dier leden, welke alhier woonden, zijn in verzekerde bewaring gebragt. Voor zoo veel bekend is, waren nog geene valsche stukken door hen in omloop gebragt.

— De beide kamers van de saksische Standen hebben dezer dagen aan de regering een voorstel gedaan, strekkende om aan de Israëliten het genot der burgerlijke regten te geven. Door kooplieden en fabriekanten waren daar tegen verscheidene verzoekschriften ingeleverd. Bij deze gelegenheid is gebleken, dat de Israëliten in Saksen nog bijna in den zelfden toestand verkeeren als in de 13de eeuw, en dat daarin door verordeningen van de jaren 1682 en 1772 slechts eenige verbetering gemaakt is. Zij mogen zich niet in het land vestigen, zonder uitdrukkelijke toestemming van den Koning, en deze toestemming strekt zich enkel uit tot het hoofd des huisgezins, deszelfs huisvrouw en de nog onder de vaderlijke magt staande kinderen, zoodat dezelve op nieuw gevraagd en verkregen moet worden bij den dood van het hoofd des gezins, alsmede bij het oprigten van eene afzonderlijke huishouding der kinderen en bij huwelijken. Voorts zijn de Joden van alle burgerlijke bedrijven uitgesloten: zij mogen slechts twee joodsche bedienden houden; slechts schacher- en geldhandel drijven; doorgaans alleen te Dresden en Leipzig, en dan nog wel alleen in de binnenstad, en nooit op het platte land wonen: zij mogen geen grondeigendom verwerven, geene openbare ambten bekleeden, noch in krijgsdienst staan, en zijn voorts van het genot van alle verdere staatkundige regten verstoken. Daarbij komen nog eenige bijzondere bepalingen, b. v. te Freiburg, alwaar doorreizende Joden zich slechts 24 uren mogen ophouden, op straat steeds door een politiedienaar vergezeld worden, en denzelven nog boven dien daarvoor betalen moeten; voorts te Dresden, alwaar, bij elken brand in de stad, zonder onderscheid waar of bij wien, de israelitische gemeente 10 daalders moet betalen. In geheel Saksen vindt men dan ook maar 7 a 800 Israëliten.

— In het midden der maand Februarij heeft men op verscheidene plaatsen van Opper Italie, als te Genua, Turin, Parma, Milaan, Reggio Modena, Lucca, enz., meer of minder hevige schokken van aardbeving gevoeld. Te Pontremoli is de toren van den dom ingestort, en zijn verscheidene kerken en andere gebouwen zeer beschadigd geworden.

— Het tusschen Rusland, Oostenrijk en Pruissen gesloten verdrag nopens het uitleveren van staatkundige misdadigers is in de eerste dagen der maand Februarij door de russische regering in de dagbladen afgekondigd. — Van den pruissischen kant is tot dus verre die officiele afkondiging niet gedaan.

— Uit BRUNSWIJK wordt het volgende door de *Dusseld. Zeitung* geschreven: In den nacht van 6 op 7 Maart heeft de Stad Hasselfeldee, die ter naauwernood van eene vroegere soortgelijke ramp bekomen was, wederom door eenen verschrikkelijken brand geleden. Van de 250 huizen zijn slechts ruim 20 staan gebleven en hebben meer dan 2000 menschen hunne gansche have verloren.

Een dergelijk lot heeft bijna gelijktijdig eene andere plaats van ons land getroffen. Meer dan de helft van het bij Seesen leggende dorp Klein Rhüden is, in den nacht van 5 op 6 Maart, eene prooi der vlammen geworden. Vierhonderd zeventig inwoners zijn thans van hunne woningen [illegible] aan alles gebrek.

— Men berigt, dat een Spaansch agent met eene geheime zending door de Koningin-Regentes aan het Fransche kabinet is afgevaardigd. Zoo het schijnt beklaagt zich Maria-Christina bitterlijk over den Franschen Gezant te Madrid, en vraagt zij zijne herroeping. De Heer de Rayneval zoude, namelijk, zich veroorloofd hebben haar voorstellingen te doen, welke zij zeer euvel moet hebben opgenomen. Intusschen schijnt het Fransche gouvernement niet zeer genegen, den Heer de Rayneval door eenen anderen Gezant te doen vervangen.

Extracten uit de FRANSCHE Dagbladen van den 10 Maart.

Graaf *Florida Blanka*, ambassadeur van H. M. de Koningin van Spanje bij het hof van Engeland, is alhier aangekomen, ten einde den togt naar Londen te vervolgen.

Van de zijde der liberalen wordt verzekerd, dat het aangenomen stelsel nopens de bijeenroeping der Cortes, berust op de navolgende grondslagen:

» De aloude wetten van Spanje zijn niet duidelijk, ten aanzien eener dergelijke bijeenroeping. Het tegenwoordig bewind zal de instellingen des lands, zoo veel mogelijk, op de hoogte brengen der elders bestaande regeringsvormen bij vertegenwoordiging, doch zal zich niettemin eenen aanmerkelijken invloed voorbehouden.

» De Cortes zullen ten minste eenmaal in de twee jaren bijeenkomen, en voorts zoo dikwerf, als de kroon de vergadering bijeenroept. De kroon heeft het regt de zittingen te prorogeren, en de vergadering te ontbinden. Het Hoogerhuis zal, voor de eerste reize, bestaan uit 20 granden van Spanje; 10 prelaten; 10 titularissen van Castilie, en 50 personen, welke door het Lagerhuis zullen worden benoemd. Dit Lagerhuis, of de tweede kamer, zal door het volk worden benoemd. De gemeenten zullen daartoe kiezers benoemen, aan welke de keuze der gedeputeerden zullen zijn opgedragen, ten getale van 180 a 200. De kroon zal het *veto* aan zich behouden; zij alleen zal wetten mogen voorstellen. Eene der eerste voordragten zal de uitsluiting van don *Carlos* en zijne nakomelingen betreffen."

Het schijnt, dat de beraadslagingen der Twee Kamer niet in het openbaar zullen worden gehouden, en dat de Koningin regentes hare goedkeuring aan de voornoemde beginselen heeft gegeven. Wanneer dit decreet zoude worden afgekondigd, was nog onzeker, en deze onzekerheid onderhield bij de partij der constitutionelen steeds eenig misnoegen. Men wil, dat er berigt zoude zijn ontvangen, dat dit misnoegen aanleiding had gegeven tot de bewegingen, welke de tusschenkomst van de gewapende magt hadden gevorderd, doch op dit gerucht is voor als nog weinig staat te maken.

Van de zijde der republikeinen worden de berigten herhaald nopens grove buitensporigheden, welke in het paleis van de Koningin-regentes zouden plaats hebben, en een zeer ongunstigen invloed uitoefenen op het bestuur.

— Uit berigten van MADRID van den 5 Maart, blijkt, dat de rust daar ter stede in de stad is gestoord geweest, doch dat dezelve weder is hersteld, en, zoo men verzekert, heeft het bewind tijding met den telegraaf uit Bayonne, inhoudende, dat ook den 7den de goede orde niet verder in Madrid was verbroken geworden. — Het bewind der Koningin bevindt zich steeds bekneld tusschen twee partijen, welke niet schijnen te willen dulden, dat het eenen midden weg betrede, doch vindt zich gedurig genoodzaakt, zich meer en meer aan de constitutionelen aan te sluiten. Zoo heeft het zich gedrongen gezien, om de jongste verordening op de burgerwacht, welke bij de constitutionelen een vrij algemeen misnoegen heeft gebaard, en op zeer weinige plaatsen is te werk gesteld, in dier voege te wijzigen, dat de in het oorspronkelijke ontwerp voorkomende beginselen als geheel vervallen kunnen worden beschouwd, en de in Katalonië bestaande burgerwachten, welke aldaar als de steun der constitutionelen worden beschouwd, op den tegenwoordigen voet zullen blijven bestaan.

Van welken aard de onlusten van den 2den zijn geweest, is nog niet duidelijk gebleken. Het schijnt, dat eenige constitutionelen de eerste aanleiding gegeven hebben tot ongeregeldheden; — dat eenige Carlisten zich daarin hebben gemengd, om, zoo het heette, de orde te herstellen; — dat deze weder op hunne beurt door de constitutionelen zijn aangevallen; — tot dat eindelijk de gewapende magt tusschen beiden is gekomen. Bij de vechterijen, die bij deze wanorde

hebben ts gehad., zijn verscheidene personen dood en gewond, en eenige gevangen genomen, onder welke laatsten ook ettelijke voorstanders van het bewind der Koningin. Men beklaagt zich, en zoo het schijnt niet zonder reden, over regeringloosheid in de hoofdstad, en het bewind heeft het voorgevallene als van zoodanig belang beschouwd, dat het de teregtstelling der schuldigen aan eene militaire commissie, met zeer uitgebreide volmagt, heeft opgedragen.

Inmiddels gaat de partij van don *Carlos* voort met zich te versterken. Men beweert, dat de Infant op het punt is geweest, van zich, door verraad en overrompeling, meester te maken van de vesting Ciudad Rodrigo, waarmede hij zich een belangrijk punt van vereeniging zoude hebben verzekerd. — de staat van zaken in de baskische provincien blijft dezelfde. *Quesada* voert thans aldaar het opperbevel, doch heeft geene troepen genoeg, om iets beslissends te ondernemen.

— In het *Journal du Commerce* leest men:

Wij ontvangen, langs buitengewonen weg, de *Gazette de Madrid* van den 6den, en het insgelijks in die hoofdstad uitkomende dagblad *el Tiempo*, tevens met partikuliere brieven van den 7den. Bij het vertrek van den koerier kon men zeggen, dat de stad in rust was; intusschen ontwaart men uit het verhaal dier dagbladen zelven, dat er gewigtige gebeurtenissen broeijen, en dat er een rampslag te vreezen is, van welken de uitkomst moeijelijk is te voorzien.

De liberale partij eischt met groot misbaar waarborgen, en vordert het Ministerie op »de vrees ter zijde te stellen, welke het voor de constitutionnele partij schijnt te koesteren," tegen over de toenemende vermetelheid der karlistische partij, die, zegt zij, tot zulk een uiterste is opgedreven, dat daarvan onmiddelijke gevolgen te vreezen zijn.

Wat is er dan noodig, zegt *el Tiempo* van den 5den, om na de laatste tooneelen, de strafloosheid en den euvelmoed der karlisten te bewijzen? Er ontbreekt nog slechts, hen op het Koninklijk paleis Karel V te zien proclameren.

Het *Bulletin du Commerce*, zal, op bevel van het Gouvernement, als tot dus verre, door deszelfs drie primitieve Redacteurs worden zamengesteld, onder onmiddellijk toezigt der commerciële Junta; dat dagblad ziet zich dus ontheven van de afhankelijkheid, welke men dezer dagen aan hetzelve heeft willen opleggen. Men zegt daarin andermaal eene inwilliging der Regering aan de publieke opinie.

Onze korrespondent gewaagt op nieuw van het misverstand, gerezen tusschen de Koningin en hare zuster, de echtgenoote van Don Juan de Paulo: deze oneenigheid heeft des te meer gewigt, doordien zekere partij, die aan het bewind willkomen, zich van deze omstandigheid bedient, om de meening te doen voorspringen, dat de Infant Francis de Paulo, beter dan eene vrouw de werkzaamheden van een regentschap, gedurende eene 15 jarige onmondigheid zoude vervullen. Mogten die denkbeelden veld winnen, zoude daaruit eene nieuwe verwikkeling voor de aangelegenheden der monarchie ontstaan.

— In het Madridsche *Bulletin du Commerce* leest men dd. 25 Februarij:

Met eenig vertrouwen kunnen wij melden, dat de dappere en patriotsche Generaal Don Francisco Espoz y Mina, en andere met hem gebannen brave Spanjaarden, eerlang in hun vaderland zullen worden terug geroepen, alzoo de Koningin besloten heeft de amnestie algemeen te maken.

— Men heeft wel eens willen beweren, dat de hertog van Orleans, thans *Lodewijk Philips*, te voren nimmer eenige oogmerken op den Franschen troon gekoesterd had; dat hij, daaromtrent, met een geheel vrij geweten, de koninklijke waardigheid aanvaard had, en alleen het toeval, en de zucht om Frankrijk uit een oogenblikkelijk gevaar te redden, hem tot den stap hadden doen bewegen.

De voorstanders van *Lodewijk Philips* hebben daarmede het karakter van den hertog van Orleans van allen blaam pogen te vrijwaren. Intusschen is het meer dan bekend, dat hij als *conspirateur* niet vrij te pleiten is. Wij vinden ten overvloede daaromtrent in een vrij onpartijdig Fransch werk, het volgende hetwelk ter dezer zake ons der overneming wel waardig voorkwam:

» Op het einde van het jaar 1816 was de hertog van Orleans uit Engeland in Frankrijk teruggekomen, en had geen deel genomen aan de wetgevende debatten in de zitting van de kamer der pairs, waarvan hij lid was. Zoodra hij zich echter met zijn gezin in het Palais Royal voor goed gevestigd had, begon hij ook dadelijk eene soort van oppositie tegen den oudsten tak der Bourbons. Men kan deze soort van opositie niet wel vergelijken bij die, welke eenige leden der engelsche koninklijke familie aan den dag leggen. het was niet de warme en hevige oppositie van den hertog van Sussex, die niet alleen met de wighspartij, maar zelfs met de radicale Engelsche vrijzinnigen, op het welgelukken van derzelver plannen dronk, maar het was eene soort van gemengde en bewimpelde tegenstand, die zich voornamelijk lucht gaf in eene vertrouwelijke aansluiting en persoonlijke vriendschap voor de hoofden der Fransche opositie. De hertog beijverde zich altijd om degenen, die door het hof verstooten werden, tot zich te trekken, of de ongenade van dezen en genen op de eene of andere wijze te herstellen, wanneer hij zich namelijk niet te veel bloot gaf of dat ze hem niet te veel geld koste. Viel de eene of ander letterkundige in de ongenade van het ministerie, dan stond het paleis van den hertog altijd voor dezen open en op zoodanige wijze verkreeg hij eene onbegrijpelijke populariteit. Zijne salons werden openlijk en druk bezocht door de hoofden der librale partij, doch door de heeren *Lafayette*, *d'Argenson* en eenige andere veteranen der theorien van 1789 zag hij een weinig meer in het geheim. In deze vertrouwelijke vereenigingen toonde de hertog zich als eenen warmen tegenstander van alles, wat door het regerend huis werd gedaan. Bezocht hij daarentegen het hof, dan was er slechts eene uitdrukking uit zijne mond te hooren, die namelijk van innige gehechtheid aan de orde van zaken en had hij altijd voor elk der leden van de koninklijke familie een vleijend en vertrouwen inboezemend woord gereed; — in een woord, in zijn geheel gedrag lag de hertog eene buitengewone behendigheid aan den dag, en toonde in zijne kwitsbare positie buitengemeen veel doorzigt en verstand. Het voornaamste doel van zijne rol was, zich telkens met behendigheid ter zijde te stellen, zonder zich echter van iemand te scheiden of maar te verwijderen. Hoe kunstig en behendig hij die rol heeft weten vol te houden, heeft de ondervinding geleerd.

MENGELINGEN.

VERGELIJKING TUSSCHEN DE KOOPLIEDEN VAN LONDEN EN DIE VAN PARIJS.

Het is een aardig schouwspel voor den vreemdeling, die in de voornaamste straten van Londen wandelt, om zijne andacht te vestigen op de wijze van koopen door de lieden van den fatsoenlijksten stand. De dames doen hunne rijtuigen naderen tot aan de deur der winkels en in dusdanige gemakkelijke zitplaats de koopwaren door een lakei vragen. De winkelier, die met veel zorg in het zwart is gekleed, komt alsdan bloots hoofds, somtijds zelfs door regen of sneeuw aan het portier, en tracht het verlangen van zijne schoone kalanten te ontdekken.

Breng mij bloemen, kanten, zijden stoffen; laat mij zien wat gij voor nieuws hebt, mijn heer! De koopman keert, met een vriendelijk en deftig voorkomen, naar zijnen winkel terug, en komt op nieuw te voorschijn met de gevraagde voorwerpen. De koop wordt alzoo voor de deur gesloten. Of wel Lady... heeft geen tijd Zendt zulks bij mij, zegt zij, ik zal het nazien; hetgeen mij niet aanstaat kunt gij terug doen halen. De koopman is alsdan verpligt om zijne koopwaren somwijlen op onzettende afstanden te doen brengen, en dan gebeurt het soms wel dat men niet voor eenen enkelen schelling koopt. Maar de grootste moeijelijkheid is nog niet gelegen in het verkoopen; doch welk eene moeite vervolgens om betaling te verkrijgen!

Al de aanzienlijke huisgezinnen te Londen hebben eene openstaande rekening bij den winkelier; er gaan onderscheidene jaren voorbij vóór dat deze de geringste som van zijne kalanten ontvangt, welke echter zoo moeijelijk te bevredigen zijn. Welk een verschil met den koopman te Parijs! Deze geeft geen krediet, zendt geene goederen buitens huis. Gij komt in zijnen winkel, en hij ontvang u op den toon van iemand die audientie verleent. Indien hij u aanprijst datgene wat hij u verkoopt, is het niet omdat hij er zich van verlangt te ontdoen, doch omdat hij er zelf eenen goeden dunk van heeft en dat het hem genoegen doet om zulks te kennen te geven.

Een voornaam winkelier te Parijs is meest altijd drievierde ryker dan die, welke bij hem komen koopen; ook bezit hij het gevoel en voorkomen van onafhankelijkheid, waarvan zijne confraters te Londen zeer verre verwijderd zijn. Er is meer onbedanigheid en er worden meer pligt plegingen in acht genomen in eenen enkel van Pall-Mall of Pond-street, dan men in al de winkels van Parijs te zamen zoude vinden.

DE ROOVER *ANGIOLINO*.

Een arme boer in het Napolitaansche, die ANGIOLINO heette, had bijna geen eigendom, maar alles, waarvan hij leefde, behoorde den Heer zijns dorps. Bijzonder was hem een muilezel zeer dienstig, dien hij bij zijnen arbeid gebruikte. Het was daarom voor hem een groot ongeluk, toen dit dier stierf. Het lot was echter met deze beproeving niet te vreden, want zijn Heer, wien de ezel had toebehoord, was een hard gestreng man: die dit dier volstrekt wilde betaald hebben. Geene redenen, geen bidden, noch weenen hielp iets; de arme ANGIOLINO werd genoodzaakt, het weinige, dat hij nog in zijn huis had, te verkoopen, om de som te betalen. Dit bragt hem tot vertwijfeling, en vervulde hem, die zich tot heden toe als een stil en rustig onderdaan gedragen had, met den woedsten, onverzoenlijksten haat tegen alle edellieden en grondbezitters, die den armen landman, bijzonder in dit Koningrijk, zoo drukten, dat hij bijna niet, dan zijn leven overhield.

ANGIOLINO bezat daarbij een zeer goed natuurlijk verstand. Hij zag, dat het volk onzettelijk in onwetendheid, traagheid en slavernij gehouden werd, en bijzonder deze verwaarloozing van 's menschen welzijn kon hij den voornamen niet vergeven. Hij zelf was slecht onderwezen, en daar hij naderhand zijnen boerenstand verliet, leerde hij spoedig lezen en schrijven, en verkreeg hierin nog eene zoo groote vaardigheid, dat hij eene voortreffelijke, mannelijk vloeijende uitspraak magtig werd.

Toen zijn huisraad verkocht was, verliet hij vol vertwijfeling zijn dorp, en aangezet door woede en wraaklust, uit gevoel van onderdrukking ontstaande, vervoegde hij zich bij eenige straatroovers, die spoedig zijne bekwaamheden, bijzonder zijnen onverschrokken moed opmerkten, hem tot hun opperhoofd verkozen en hem getrouwe gehoorzaamheid beloofden. Hij verzamelde van tijd tot tijd meerdere lieden onder zijn bevel, die zich onder zijne magt zeer van gewone struikroovers onderscheidden. Er waren ten laatste honderd en twintig man, die hij onder gestrenge gehoorzaamheid wist te houden. Nooit durfden zij eene inbraak met geweld doen, veel minder veroorloofde hij dat een hunner eenen moord beging: maar wanneer hij van eenen pachter, beambten, geestelijken of edelman geld wilde hebben; dan schreef hij hun zeer beleefd, en bepaalde de som, beloofde ook dikwijls nooit, of binnen eenen zekeren tijd niet weder te komen. Nimmer brak hij zijn woord. Kon of wilde men de geheele som niet voldoen, zoo nam hij dezelve termijnsgewijze, en wanneer de helft of een derde deel betaald was, schonk hij dikwerf het overige. Werd er iemand op weg beroofd, zoo nam hij nooit alles van hem, maar gewoonlijk de helft van zijn gereed geld. Toen hij b. v. eens eenen Bisschop aanhield vroeg hij hem, hoe veel geld zijn hoogeerw. bij zich had? Op zijn antwoord « duizend goudstukken,» hernamde hij « gij hebt gedurende uw verblijf te Napels (waar henen hij wilde) en tot terugreis naar uw Bisdom slechts de helft van dit geld noodig, geef mij er vijf honderd en God geleide u."

Toen hem op eenen anderen tijd een rijke benedikdiner abt in handen viel, die twee duizend vijf honderd onsen aan goud in zijn valies bij zich had, nam hij even eens maar de helft, en zeide: « Ik heb een deel van dit geld noodig tot uitbewerking van een arm meisje, een ander deel tot ondersteuning van zekere behoeftige landlieden, en het overige tot onderhoud van mijn gezelschap" Dikwijls bestal hij de rijken, om den armen te geven; hij drukte de aanzienlijken, om de geringen er op te helpen. Armen liet hij onverhinderd gaan, ook andere reizigers, bijzonder uitlanders. Den laatsten gaf hij dikwijls bedekking mede, op dat zij van geene andere benden mogten overvallen worden.

Van alle ontvangst en uitgaaf hield ANGIOLINO zeer naauwkeurig rekening, en hij begeerde dat elk zijner makkers die zou nazien en onderzoeken, om de zuiverheid daarvan en den stand der kas te leeren kennen. In zijnen tijd, werden er uit vreeze voor hem, zeer vele geweldadigheden, onderdrukkingen en misdadigheden niet gepleegd, dewijl hij met alle kracht het onregtvaardige en strafte. Op deze wijze verwierf hij zich de achting en het vertrouwen bijzonder der geringe volksklasse, en kon het wagen, om met zijne kleine bende stout in elk dorp en iedere kleine stad te komen. Met gejuich ijlden hem zelfs vele menschen te gemoet, en bijverden zich, hem eer te bewijzen; want zoodra hij aan zulk een oord kwam, rigtte hij een geregtshof op, liet zich de klagten der verdrukten voordragen, en verrigte de onde werkzaamheid des Magistraats. Zijne uitspraken en oordeelen zullen immer, wanneer hij zich niet door zijnen haat jegens edellieden en voornamen liet vervoeren, zeer billijk en regtvaardig geweest zijn. Daarbij had men ook het voordeel, dat men alle kosten voor zijnen regterstoel bespaarde. Alle deze hoedanigheden verwierven hem algemeen eenen goeden ontvangst, en den titel: Koning des platten lands.

ANGIOLINO was zoo min eergierig al baatzuchtig. Hij deed den Koning van *Napels* bij eene ordelijke onderhandeling de aanbieding al het rooven na te laten, en alleen naar de bevelen des Konings voor de inwendige rust des lands te zorgen, wanneer men hem en zijne lieden eens een niet eerloozen rang verleende: daarbij wilde hij zich zoo wel als deze met eene geringe soldij vergenoegen. Maar zijne voorslag werd verworpen, en eindelijk kreeg men hem werkelijk in handen. Hij werd in ketenen geklonken, als eenen gemeen roover behandeld, en ter dood veroordeeld. Ook hier verliet hem de waardigheid en moed zijnes geestes niet. Gansch *Napels* nam deel in zijn lot en beklaagde hem. Nog lang spraken vele Napolitaners van hem met warme geestdrift.

GEBOORTE, STERFGEVALLEN, ENZ.

BURGERLIJKE STAND. — In de gepasseerde week zijn ingeschreven, als:

BEVALLEN: Catharina van Hersveldt, *dochter.* — Clara David Sanches, huisvrouw van Moses Hesquiau Nahar, *zoon.* — Gesina Margaretha van Riebeek, *zoon.* — Johanna Everhardina Maria van Bergen, *zoon.* — Margaretha Eckhard, huisvrouw van Isak Jacques de Mesquita, — *zoon.*

OVERLEDEN: Maria Carolina Schouten, dochter van Carolina Jacoba Louisa Petvillege, oud 1 jaar en 2 maanden. — Johannes Velleur, oud 54 jaren — Kwassiba van Fripon van Maria van Everhardt, oud na gissing 70 jaren.

ADVERTENTIEN.

Ter Drukkerij van FUCHS & Co.